

ROMÂNIA

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

PLENUL

HOTĂRÂRE nr. 557

din 17 mai 2016

La data de 15.04.2016 a fost înregistrată la Consiliul Superior Magistraturii contestația formulată de doamna judecător X împotriva Hotărârii nr. 171/16.02.2016 pronunțată de Secția pentru judecători.

În motivarea contestației au fost reluate apărările formulate în fața Secției pentru judecători, fiind invocate următoarele aspecte:

- nulitatea absolută a hotărârii ca urmare a nulității absolute a sesizării Secției pentru judecători, a tuturor actelor Inspecției Judiciare și a procesului verbal de sesizare din oficiu din data de 02.06.2015 motivat de faptul că acest din urmă act a fost semnat de adjunctul inspectorului șef, precum și de faptul că reprezintă un act abuziv și discriminatoriu;

- nulitatea absolută a hotărârii ca urmare a nulității absolute a sesizării Secției pentru judecători, a tuturor actelor Inspecției Judiciare și a rezoluției adjunctului inspectorului șef de atribuire a lucrării Direcției de inspecție pentru judecători motivat de faptul că prin acest din urmă act a fost schimbată natura juridică a procedurii din disciplinară (conform procesului verbal de sesizare din oficiu) în deontologică (conform înregistrării lucrării la Direcția de inspecție pentru judecători);

-nulitatea absolută a hotărârii ca urmare a nulității absolute a sesizării Secției pentru judecatori și a obiecțiunilor care nu sunt avizate (semnate) de șeful Direcției de inspecție pentru judecatori, ci de o altă persoană în condițiile în care dispozițiile regulamentare nu prevăd funcția de adjunct al șefilor direcțiilor de inspecție și nici posibilitatea delegării de competență sau de semnătură în acest caz;

-nulitatea absolută a hotărârii ca urmare a nulității absolute a solicitării din obiecțiunile la Raportul inspectorilor judiciari în sensul constatării încălcării art.18 alin.(1) din Codul deontologic motivat de faptul că întreaga verificare deontologică s-a făcut exclusiv din perspectiva art.18 alin.(2) din Codul deontologic;

-nulitatea absolută a hotărârii ca urmare a nulității absolute a art.18 alin.(2) din Codul deontologic motivat de faptul că aceste dispoziții legale sunt lipsite de claritate, de precizie fiind susceptibile a fi interpretate în două moduri diferite; astfel, se susține că noțiunea de *colleg* trebuie interpretată prin raportare la alin.(1) în sensul că se referă doar la magistrații din aceeași instanță sau din același parchet cu magistratul în cauză;

-nulitatea absolută a hotărârii ca urmare a nulității absolute a sesizării Secției pentru judecatori determinată de nulitatea absolută a Codului deontologic; se susține că statutul judecătorilor și al procurorilor nu poate fi reglementat decât prin lege organică, iar nu de către Consiliul Superior al Magistraturii, iar în aceste condiții art.4 alin.(1) din Legea nr.303/2004 este neconstituțional în măsura în care se referă la un Cod deontologic adoptat altfel decât prin lege organică;

-nulitatea absolută a hotărârii ca urmare a nulității absolute a obiecțiunilor la Raportul inspectorilor judiciari determinate de lipsa de imparțialitate și obiectivitate a celor doi semnatori ai lor în condițiile în care nu sunt analizate argumentele judecătorului privind practica Inspecției Judiciare în situații similare;

-nulitatea absolută a hotărârii ca urmare a lipsei de imparțialitate a unora dintre judecătorii care au adoptat-o, precum și a nelegalității respingerii ca inadmisibile a cererilor de recuzare a unor judecatori ai Secției pentru judecatori de la judecarea cauzei deontologice;

-nulitatea absolută a hotărârii ca urmare a nulității absolute a constatării existenței indiciilor încălcării art.18 alin.(2) din Codul deontologic motivate de faptul că această

constatare s-a făcut prin fraudă la lege în condițiile în care soluția trebuia adoptată de aceiași judecători care au participat la dezbateri;

-nulitatea absolută a hotărârii ca urmare a nulității absolute a procedurii deontologice, deturnate de la scopul ei firesc și trasformată într-un act de represiune nedreptă; se susține că s-a făcut o verificare incompletă a unui e-mail transmis de la CSM la Inspekția Judiciară, anterior sesizării din oficiu, refuzându-se administrarea probelor solicitate sub acest aspect și anume audierea ca martori a expeditorului și destinatarului e-mailului, precum și efectuarea unei expertize tehnice informatice privind conținutul acestuia;

De asemenea, doamna judecător X a mai solicitat respectarea și protejarea drepturilor sale la viață privată (sub aspectul carierei profesionale), la libertatea de exprimare, la libertatea de asociere, la interzicerea discriminării, la un remediu efectiv și la un proces echitabil, drepturi consacrate de art.6,8,10,11,13 și 14 din Convenția europeană a drepturilor omului și de art.1 din Protocolul nr.12 la Convenție.

S-a mai susținut că hotărârea contestată este nelegală întrucât faptei deontologice îi lipsește unul din elementele constitutive, și anume vinovăția. Astfel, raportat la practica constantă a Inspekției judiciare, doamna judecător X a avut convingerea că cererile publice de demisie din funcții de conducere din magistratură, pe motive de moralitate, nu încalcă nicio regulă și nu violează nicio interdicție impusă magistraților.

În motivarea contestației doamna judecător a mai invocat faptul că nu a fost săvârșită nicio abatere deontologică în condițiile în care în poziția publică adoptată nu a examinat conduita profesională a doamnei judecător Y, nu a folosit expresii jignitoare și nici aprecieri subversive.

În susținerea contestației doamna judecător X a solicitat administrarea următoarelor probe:

-înscrierile reprezentând rezoluția Inspekției Judiciare la sesizarea doamnei judecător A împotriva domnului judecător B și răspunsul CSM la cererea de informații de interes public formulată de doamna judecător X privind hotărârile prin care s-a constatat încălcarea art.18 din Codul deontologic;

-înregistrarea audio a afirmațiilor domnului judecător C din ședința Plenului CSM

în care a fost dezbătut raportul Inspecției Judiciare privind cererea doamnei judecător D de apărare a reputației pentru a dovedi aplicabilitatea și caracterul confuz al art.18 alin.(2) din Codul deontologic;

- audierea ca martori a expeditorului și destinatarului e-mailului primit de Inspecția Judiciară de la CSM anterior sesizării din oficiu și expertizarea tehnică informatică a acestuia pentru a identifica atașamentul;

- extrase din presă privind afirmațiile publice ale domnului Z privind cauza și ale doamnei judecător W privind comportamentul judecătorului sancționat deontologic ;

- actele CSM de respingere a plângerilor prelabile ale judecătorului sancționat deontologic privind revocarea unor acte ale CSM aplicabile substanțial ori procedural în materie deontologică.

Doamna judecător X s-a prezentat în ședința Plenului din data de 17 mai 2016.

Cu această ocazie, doamna judecător, prin avocat, a invocat incompatibilitatea membrilor Secției pentru judecători care au pronunțat hotărârea contestată și a arătat că înțelege să formuleze cereri de recuzare împotriva acestora. De asemenea, a arătat că formulează cereri de recuzare și împotriva domnilor judecători Z, W și Q.

Cu privire la admisibilitatea acestor cereri de recuzare, doamna judecător a arătat că deși la Secție s-a apreciat că aceste cereri sunt inadmisibile, totuși s-a admis o cerere de abținere. Admisibilitatea acestor cereri de recuzare este determinată de caracterul jurisdicțional al procedurii deontologice, fiind relevantă realitatea procedurii și nu denumirea ei.

Cu privire la temeinicia cererilor de recuzare, arată că membrii care au decis în prima fază a procedurii s-au antepronunțat, astfel că nu mai pot fi imparțiali la soluționarea prezentei contestații, iar contestatoarea nu are garanția că soluția ce se va pronunța va fi echitabilă.

Referitor la cererile de recuzare ce îi vizează pe domnii judecători Z și W, arată că aceștia, prin pozițiile publice exprimate, s-au antepronunțat cu privire la situația doamnei judecător X.

Cu privire la cererea de recuzare a domnului judecător Q, arată că acesta și-a

exprimat în scris poziția semnând întâmpinarea formulată de Consiliul Superior al Magistraturii în dosarul nr. aflat pe rolul Curții de Apel având ca obiect suspendarea hotărârii contestate din perspectiva aplicării art.18 alin.(2) din Codul deontologic.

Analizând cererile de recuzare formulate, Plenul a reținut următoarele:

Potrivit art.134 alin.(2) din Constituția României și ale art.44 alin.(1) din Legea nr.317/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor, pentru faptele prevăzute în Legea nr.303/2004, republicată.

Dispozițiile art.36¹ și 36² din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii aprobat prin Hotărârea Plenului nr.326/2005 cu modificările și completările ulterioare reglementează, în mod expres, o procedură de soluționare a sesizărilor privind încălcarea Codului deontologic al judecătorilor și procurorilor, procedură distinctă de cea prin care se soluționează acțiunea disciplinară. Prin urmare, rolul de instanță de judecată al Consiliului Superior al Magistraturii se regăsește numai în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor, iar pentru soluționarea sesizărilor privind încălcarea Codului deontologic al judecătorilor și procurorilor, Consiliul Superior al Magistraturii este o structură administrativ funcțională.

În consecință, Plenul apreciază că dispozițiile Codului de procedură civilă privind instituția incompatibilității, abținerii și a recuzării nu sunt aplicabile în procedura soluționării prezentei sesizări, astfel că cererile de recuzare formulate sunt inadmisibile.

Cu privire la susținerea doamnei judecător în sensul că Secția pentru judecători a apreciat ca fiind întemeiată cererea de abținere formulată în cauză de către unul dintre judecătorii membri ai Secției, trebuie precizat faptul că această cerere de abținere a fost formulată în temeiul art 12³ din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.326/24.08.2005 și nu în temeiul dispozițiilor Codului de procedură civilă.

Prin urmare, Plenul a respins ca inadmisibile cererile de recuzare formulate de doamna judecător X.

Doamna judecător X, prin avocat, invocă neconstituționalitatea manifestă a procedurii deontologice în condițiile în care constatarea încălcării normelor deontologice are consecințe negative asupra carierei unui judecător. Astfel, cariera judecătorului depinde nu doar de judecători, așa cum impune Constituția, având în vedere că hotărârea pronunțată de Secție este atacată cu contestație la Plen, iar din Plen fac parte și procurori și reprezentanți ai societății civile precum și ministrul justiției care este om politic. Astfel, această procedură este vădit nelegală și neconstituțională. Mai arată că a declanșat procedura plângerii prealabile și a formulat și o acțiune directă în contencios administrativ la instanță.

Referitor la prezenta contestație, arată că a formulat-o în temeiul dispozițiilor art. 36² alin.(6) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.326/2005. Faptul că apreciază că această dispoziție legală este neconstituțională nu echivalează cu lipsirea acestei norme de prezumția de legalitate până la momentul la care se va pronunța instanța de contencios administrativ sesizată cu acțiunea în anulare. În acest context, solicită suspendarea soluționării prezentei contestații până la soluționarea acțiunii în contencios administrativ.

Plenul a respins cererea privind constatarea neconstituționalității procedurii deontologice ca inadmisibilă având în vedere că verificarea neconstituționalității se realizează în condițiile prevăzute de art.146 lit.d) din Constituție și de art.29-33 din Legea nr.47/1992. În cadrul acestui tip de control, Curtea Constituțională hotărăște atât asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele ori o dispoziție dintr-o lege sau dintr-o ordonanță, în vigoare, ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial, cât și cu privire la excepțiile de neconstituționalitate ridicate direct de Avocatul Poporului.

Prin urmare, Consiliul Superior al Magistraturii, organ cu structură administrativ jurisdicțională, nu are competența legală de a se pronunța asupra

acestui aspect.

De asemenea, Plenul a respins cererea de suspendare a prezentei contestații având în vedere că nu există un temei legal care să impună o astfel de măsură.

Doamna judecător X a solicitat administrarea următoarelor probe: rezoluția Inspecției Judiciare la sesizarea doamnei judecător A împotriva domnului judecător B, răspunsul CSM la cererea de informații de interes public formulată de doamna judecător X privind hotărârile prin care s-a constatat încălcarea art.18 din Codul deontologic; înregistrarea audio a afirmațiilor domnului judecător C din ședința Plenului CSM în care a fost dezbătut raportul Inspecției Judiciare privind cererea doamnei judecător D de apărare a reputației; audierea ca martori a expeditorului și destinatarului e-mailului primit de Inspecția Judiciară de la CSM anterior sesizării din oficiu și expertizarea tehnică informatică a acestuia pentru a identifica atașamentul; extrase din presă privind afirmațiile publice ale domnului Z privind cauza și ale doamnei judecător W privind comportamentul judecătorului sancționat deontologic ;

Plenul a încuviințat depunerea la dosar a rezoluției Inspecției Judiciare la sesizarea doamnei judecător X și a respins celelate probe solicitate.

Doamna judecător X, prin avocat, solicită admiterea contestației formulate și desființarea hotărârii nr.171/16.02.2016 a Secției pentru judecători, reinterând aspectele invocate în fața Secției. Arată că doar inspectorul judiciar căruia îi era atribuită lucrarea putea să schimbe natura juridică a procedurii declanșate prin sesizarea din oficiu. Astfel, sesizarea din oficiu a vizat o procedură disciplinară, iar prin rezoluția de atribuire a lucrării către Direcția de inspecție pentru judecători s-a schimbat natura juridică a acesteia în procedură deontologică.

De asemenea, susține că norma de la art.18 din Codul deontologic este lipsită de claritate, fiind susceptibilă de două interpretări. Consideră că noțiunea de *coleg* la care face referire alin.2 al articolului 18 din Codul deontologic trebuie interpretată prin raportare la alin.1 al aceluiași text de lege.

Mai arată că au existat și alte situații în care judecătorii au cerut demisia din funcție a unor magistrați cu funcții de conducere, un exemplu în acest sens fiind poziția

publică a domnului B, la acea vreme președinte al Consiliului Superior al Magistraturii, prin care a solicitat demisia doamnei judecător A. În acest caz Inspecția Judiciară a apreciat că nu există o încălcare a normelor deontologice. Cu toate acestea, în cazul doamnei judecător X Inspecția Judiciară a apreciat că există o astfel de încălcare, fiind vorba despre o discriminare evidentă. De asemenea, din informațiile comunicate de către Consiliul Superior al Magistraturii rezultă că doar o singură persoană a fost apărută din perspectiva art.18 alin.(2) din Codul deontologic, și anume doamna judecător Y.

Pe fond arată că nu există o abatere disciplinară întrucât nu există vinovăție. Astfel, doamna judecător X a făcut acele afirmații în contextul în care știa că și alți magistrați au solicitat în trecut demisii din funcție ale unor persoane din sistemul judiciar, fără ca Inspecția Judiciară să ia vreo măsură. Doamna judecător a avut convingerea că nu încalcă nicio normă deontologică. Prin sancționarea sa deontologică i s-a încălcat dreptul la liberă exprimare și dreptul la liberă asociere.

Doamna judecător X, având cuvântul, arată că a reacționat la o situație intens mediatizată considerând că aparența este la fel de importantă ca și realitatea. Astfel, în poziția publică adoptată a făcut referire la calitatea doamnei Y de președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție ca și reprezentant al sistemului judiciar, și nu la calitatea de judecător a acesteia. Toată situația ce a declanșat procedura deontologică a fost adusă în discuția publicului chiar de către doamna Y care a ieșit public și a spus că a fost șantajată. Arată că prin declarațiile sale nu a fost afectată credibilitatea sistemului judiciar.

Analizând Hotărârea Secției pentru Judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii nr. 171 din 16 februarie 2016, apărările formulate de doamna judecător și probele administrate, Plenul reține următoarele:

Prin Hotărârea nr.171/16.02.2016 Secția pentru judecători a constatat că doamna X, judecător în cadrul Tribunalului, a încălcat normele de conduită prevăzute de art.18 alin. (2) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 328/24.08.2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 815/08.09.2005.

Pentru a pronunța această hotărâre, Secția a reținut că ceea ce i se impută, în

principal, doamnei judecător X este faptul că, exprimându-și opinia în raport de „cazul”, caz ce a generat largi dezbateri publice, a făcut afirmații ce au depășit limitele obligației de rezervă impuse magistraților.

Astfel, doamna judecător X s-a exprimat de o manieră care nu lasă loc de interpretări în sensul că *președintele instanței supreme nu mai poate beneficia de respectul acestei înalte demnități, iar prezența doamnei judecător Y în fruntea celei mai reprezentative instanțe pune în pericol credibilitatea magistraților.*

Secția pentru judecatori a mai reținut că menționarea în cuprinsul opiniei exprimate public a unor expresii și construcții lingvistice cu sens peiorativ, defăimător de genul „*muntele de moralitate, până mai ieri victimă*”, „*se ascunde astăzi după o altă victimă*”, „*justiția...care nu a fost intimidată de puterea funcției partenerului de nădejde*”, „*prezența dumneavoastră în fruntea celei mai reprezentative instanțe, un etalon al dreptății, pune în pericol credibilitatea magistraților, iar în ochii unui observator obiectiv sunteți o persoană care nu mai poate beneficia de respectul acestei înalte demnități*” au fost de natură a crea suspiciuni cu privire la conduita judecătorului Y.

Mai mult, în finalul poziției exprimate public, *doamna judecător X îi solicită, într-un mod imperativ, președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție să dovedească onoare și să își prezinte demisia.*

Prin modul în care a înțeles să își exprime poziția relativ la o cauză aflată pe rolul instanțelor judecătorești, cauză intens mediatizată, s-au creat, în ochii unui observator rezonabil, (persoană de bună-credință, dezinteresată și informată) îndoieli cu privire probitatea profesională și morală a doamnei judecător Y.

Referitor la susținerea doamnei judecător X în sensul că afirmațiile au fost făcute și în calitate de președinte al Asociației Magistraților din România și nu au vizat probitatea morală a președintelui instanței supreme, Secția a reținut că din conținutul declarației preluate în mass-media nu rezultă că poziția exprimată urmărește apărarea imaginii judecătorilor și procurorilor sau a sistemului judiciar. Folosirea unor expresii ce pun la îndoială legitimitatea demersului unui justițiabil, insinuându-se că modul în care doamna judecător Y a acționat a determinat vulnerabilizarea sistemului judiciar și a magistraților nu se circumscrie interesului general al apărării independenței și

imparțialității justiției. Mai mult, în condițiile în care doamna judecător X a susținut că a făcut aceste afirmații și în calitate de președinte al unei asociații profesionale, preocupată fiind de imaginea sistemului judiciar, era de preferat folosirea un discurs ponderat, echilibrat și obiectiv, fără aprecieri pur subiective referitoare la conduita unui coleg judecător.

De asemenea, Secția a reținut că sugerarea unei conduite discutabile a magistratului are drept consecință directă planarea unor suspiciuni nefondate asupra profesionalismului și profilului moral al doamnei judecător Y, opiniile personale exprimate de către doamna judecător X constituind manifestări care aduc atingere dreptului la imagine, onoare și reputație.

În acest context, s-a apreciat că prin referirile făcute de doamna judecător X au fost depășite limitele unei exprimări care trebuie să se raporteze la obligația de rezervă ce incumbă unui magistrat și care presupune, prin însăși natura sa, moderație și reținere în ceea ce privește prezentarea propriilor opinii.

În consecință, Secția pentru judecători a reținut încălcarea de către doamna judecător X a dispozițiilor art. 18 alin. (2) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 28/24.08.2005.

Plenul Consiliului Superior al Magistraturii apreciază că Hotărârea nr.171 din 16 februarie 2016 a Secției pentru Judecători din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii este legală și temeinică pentru următoarele considerente:

Standardele de conduită aplicabile magistraților - judecători și procurori- reies din valorile justiției, bazate pe dreptate și echitate. Acest lucru cere magistratului un comportament de mare responsabilitate atât față de sine însuși, față de părți, dar și față de întreaga societate.

Deontologia magistratului se bazează pe valorile pe care acesta trebuie să le aibă la bază în activitatea sa profesională.

Normele prin care se apară prestigiul funcției de judecător sunt norme ce au în vedere un interes general al societății și nu privilegii acordate celor care dețin această funcție.

Puterile pe care le presupune funcția de judecător trebuie exercitate cu responsabilitate și exclusiv în interesul administrării eficiente a justiției, cu menținerea demnității și autorității instanței pe care o reprezintă.

Decența și corectitudinea magistratului presupun capacitatea acestuia de a-și îndeplini responsabilitățile judiciare în condiții de integritate, imparțialitate, independență și competență, de o asemenea manieră încât să nu creeze în conștiința observatorului rezonabil percepția că acestea ar putea fi subminate.

Potrivit dispozițiilor art.90 alin. (2) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, *„relațiile judecătorilor și procurorilor la locul de muncă și în societate se bazează pe respect și bună-credință”*.

Pe de altă parte, art. 18 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor prevede că *„relațiile judecătorilor și procurorilor în cadrul colectivelor din care fac parte trebuie să fie bazate pe respect și bună-credință, indiferent de vechimea în profesie și de funcția acestora. Judecătorii și procurorii nu își pot exprima părerea cu privire la probitatea profesională și morală a colegilor lor.”*

Pentru a putea reține o încălcare a normelor deontologice menționate se impune a fi analizate dispozițiile legale care reglementează dreptul la liberă exprimare, dar și aspectele referitoare la obligația de rezervă ce incumbă judecătorilor.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Constituția României, *„libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, scris, imagini, sunete sau alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile”*, însă, potrivit alin. (6) al articolului menționat, *“libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine”*.

Aceleași limitări ale dreptului fundamental al libertății de exprimare sunt prevăzute de art. 10 alin. (2) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, potrivit căruia, acest drept poate fi supus unor restrângeri determinate, printre altele, și de necesitatea protejării reputației sau drepturilor altei persoane.

Deși dreptul la liberă exprimare este garantat atât constituțional, cât și de Convenția Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a statuat că o persoană care îndeplinește o funcție publică, a acceptat anumite restricții ale exercițiului libertății de exprimare, restricții care sunt inerente însăși acestei funcții (Hotărârea CEDO din 3 mai 1988 dată în cauza *Morissens contra Belgia*).

La Norma 4 din cadrul Principiilor de la Bangalore cu privire la conduita judiciară (2002) sunt prevăzute următoarele recomandări: „4.2. Fiind conștient că se află permanent în vizorul ochiului public, Judecătorul (judecătorea) trebuie să accepte, de bunăvoie și fără constrângeri, anumite renunțări care, cetățeanului de rând i-ar părea o povară. Chiar și în viața particulară, judecătorul (judecătorea) se va comporta astfel încât să nu impieteze asupra demnității funcției sale. (...) 4.6. Judecătorul (judecătorea), ca orice alt cetățean, are dreptul la libertatea de exprimare, libertatea convingerilor, libertatea de asociere, de a forma grupuri, dar, își va exercita aceste drepturi în așa fel încât să nu prejudicieze demnitatea funcției judecătorești sau imparțialitatea și independența puterii judecătorești”.

Una dintre restricțiile libertății de exprimare a magistraților este prevăzută de art. 18 alin. (2) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea nr. 328/24.08.2005 a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, potrivit căruia, „Judecătorii și procurorii nu își pot exprima părerea cu privire la probitatea profesională și morală a colegilor lor”.

Astfel, pentru un magistrat exercitarea libertății de exprimare presupune respectarea unor restrângeri printre care se regăsește și aceea menită a proteja reputația și demnitatea celorlalți colegi magistrați.

Fără a suprima libertatea de exprimare, obligația de rezervă impusă magistratului recomandă moderație, excluzând orice exprimări critice și neprincipiale de natură a submina încrederea și respectul pe care funcția de magistrat ar trebui să o inspire publicului.

Riscul de a conduce la pierderea respectului pentru instanțe și a încrederii necesare în activitatea acestora, la producerea unor consecințe nefaste în privința recunoașterii

instanțelor ca unice organe calificate spre a decide în privința soluționării proceselor, justifică restrângerea libertății de exprimare.

Raportat la excepțiile și apărările formulate de doamna judecător X, Plenul reține că acestea au fost analizate de către Secția pentru judecători, fiind înlăturate motivat.

Astfel, referitor la constatarea nulității absolute a procesului verbal de sesizare din oficiu din data de 02.06.2015 motivat de faptul că este un act emis de un procuror, aspect ce aduce atingere independenței și inamovibilității doamnei judecător, Secția a reținut că potrivit art.65 alin.(1) și (2) din Legea nr.317/2004 Inspecția Judiciară este condusă de un inspector-șef, ajutat de un inspector-șef adjunct, numiți prin concurs organizat de Consiliul Superior al Magistraturii dintre inspectorii judiciari în funcție.

Art. 71 alin. (1) din același act normativ prevede că pe durata exercitării mandatului de inspector șef, inspector șef adjunct și inspector judiciar, judecătorii și procurorii sunt suspendați de drept din funcțiile pe care le ocupă la instanțe și parchete.

De asemenea, potrivit art. 38 alin.(1) din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspecția Judiciară, aprobat Hotărârea nr.1.027/2012 a Plenului Consiliul Superior al Magistraturii, Inspecția Judiciară se poate sesiza din oficiu sau poate fi sesizată de Consiliul Superior al Magistraturii, precum și de către orice persoană, în legătură cu încălcarea de către judecători, procurori și magistrații-asistenți ai Înaltei Curți de Casație și Justiție a normelor Codului deontologic al judecătorilor sau procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 328/2005.

În cazul sesizării din oficiu cu privire la încălcarea Codului deontologic, sunt aplicabile dispozițiile art. 10 alin. (3) - (4) și (6) și art. 11 alin. (1) - (7) din același regulament.

Conform art.10 alin.(6) din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspecția Judiciară sesizarea din oficiu a Inspecției Judiciare se realizează prin procesul-verbal întocmit de inspectorul-șef sau a procesului-verbal întocmit de inspectorul judiciar și avizat de șeful direcției corespunzătoare și de inspectorul-șef.

În temeiul art. 8 alin.(1) lit.k din Ordinul nr. 24/2012 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Inspecției Judiciare, *inspectorul-șef adjunct este înlocuitorul de drept al inspectorului-șef.*

În prezenta cauză, sesizarea din oficiu s-a făcut în condițiile legii de către persoana care, la data de 02.06.2015, exercita atribuțiile inspectorului șef, conform art.8 lit.k din Ordinul nr. 24/2012 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Inspecției Judiciare. Nu există nicio dispoziție legală care să impună ca sesizarea din oficiu a Inspecției Judiciare cu privire la un judecător să fie făcută doar de către un judecător, existând o dispoziție expresă în acest sens doar în cazul inspectorilor judiciari care fac verificările.

Referitor la susținerea doamnei judecător X în sensul că procesul verbal de sesizare din oficiu este nul absolut fiind abuziv și discreționar, Secția a reținut că și în alte situații au existat verificări ale Inspecției judiciare cu privire la alte persoane care au făcut declarații similare. Astfel, chiar în lucrările Inspecției Judiciare nr..../2012 și nr..../2012 invocate în apărare de doamna judecător X, au fost efectuate verificări, pronunțându-se rezoluții de clasare. Împrejurarea că într-un caz a existat o sesizare a unei părți, iar în altul o sesizare din oficiu precum și faptul că soluțiile adoptate au fost diferite nu poate conduce la concluzia că doamnei judecător X i s-a aplicat un tratament discriminatoriu.

Cu privire la constatarea nulității absolute a rezoluției adjunctului inspectorului șef de atribuire a lucrării Direcției de inspecție pentru judecători motivat de faptul că sesizarea inițială nu este pentru motive deontologice, iar prin rezoluția olografă a inspectorului șef la momentul repartizării lucrării această sesizare a fost transformată din disciplinar în deontologic, Secția a reținut următoarele:

În cuprinsul procesului verbal de sesizare din oficiu din data de 02.06.2015 este menționat faptul că Inspecția judiciară s-a sesizat în conformitate cu dispozițiile art. 45 alin.(2) din Legea nr. 317/2004 și art. 10 alin.(1) și (6) din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspecție de către Inspecția Judiciară, dispoziții legale care se referă la verificările în materie disciplinară. Prin rezoluția de atribuire a lucrării Direcției de inspecție pentru judecători se stabilește cadrul verificărilor, prin sintagma „pentru

verificări cu privire la încălcarea normelor codului deontologic al judecătorilor și procurorilor, art.18”. Nu poate fi vorba despre o schimbare a calificării juridice a procedurii de verificare în condițiile în care, așa cum rezultă din evidențele constituite la nivelul Inspecției Judiciare, precum și din toate informațiile preluate de mass media, lucrarea nr. /2015 a avut ca obiect încă de la momentul înregistrării - verificări privind încălcarea art.18 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor.

Referitor la cererea privind constatarea nulității absolute a raportului precum și a obiecțiunilor întrucât nu au fost semnate de șeful Direcției de inspecție pentru judecători, Secția a reținut că la data de 12.08.2015 șeful Direcției de inspecție judiciară pentru judecători se afla în concediu legal de odihnă, iar atribuțiile acestuia erau exercitate de către domnul inspector în baza Ordinului nr.13/2013 emis de inspectorul șef al Inspecției Judiciare.

Prin urmare, Secția a constatat că raportul a fost avizat cu obiecțiuni semnate de inspectorul șef al Inspecției Judiciare și de inspectorul judiciar care îl înlocuia pe șeful Direcției de inspecție pentru judecători în lipsa acestuia.

Referitor la constatarea nulității absolute a sesizării Secției pentru judecători ca urmare a nulității absolute a Codului deontologic, Secția a reținut că prin Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor sunt stabilite standardele de conduită ale acestora, conforme cu onoarea și demnitatea profesiei, componente ale statutului magistratului.

Analizând enumerarea cuprinsă la art. 73 alin. (3) din Constituție se observă că nu este necesară reglementarea prin lege organică a aspectelor referitoare la statutul judecătorilor și procurorilor.

Consiliul Superior al Magistraturii are abilitarea legală de a adopta Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, potrivit art. 38 alin. (1) Legea nr. 317/2004, republicată, cu modificările ulterioare, aceeași dispoziție constituind temeiul legal și pentru modificarea sau completarea acestuia.

Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor adoptat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 328/2005 nu conține prevederi contrare actelor normative cu forță juridică superioară, fiind reluate dispoziții din cuprinsul Legii nr.

303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Cu privire la nulitatea votului prin care s-a statuat asupra existenței indiciilor încălcării normelor art.18 alin.(2) din Codul deontologic, Secția a reținut că în ședința din 24 noiembrie 2015, în urma exprimării votului de către membrii prezenți, s-a constatat că există paritate de voturi motiv pentru care s-a dispus reluarea votului în condițiile art. 12² alin.(1) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii aprobat prin Hotărârea nr.326 din 24 august 2005, cu modificările și completări ulterioare.

După reluarea votului și centralizarea voturilor exprimate, s-a constatat că nu se poate adopta o hotărâre cu privire la întregul raport întrucât există paritate de voturi în ceea ce privește constatarea existenței indiciilor cu privire la încălcarea dispozițiilor art.18 alin.(2) din Codul deontologic, motiv pentru care, în temeiul art. 12² alin.(2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii aprobat prin Hotărârea nr.326 din 24 august 2005, cu modificările și completări ulterioare, s-a dispus amânarea discutării raportului în ședința din 8 decembrie 2015.

De asemenea, în ședința din 8 decembrie 2015, constatându-se aceeași situație, s-a dispus amânarea discutării raportului pentru ședința din 17 decembrie 2015.

În ședința din 17 decembrie 2015 Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii, cu majoritatea voturilor membrilor prezenți, a constatat că există indicii cu privire la încălcarea disp. art.18 alin.(2) din Codul deontologic de către doamna judecător X.

Potrivit art. 12² din Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii aprobat prin Hotărârea nr.326 din 24 august 2005, cu modificările și completările ulterioare, în caz de paritate de voturi, dezbaterile și procedura de vot se reiau în aceeași zi, iar în cazul în care după reluarea procedurii de vot nu se poate adopta o hotărâre, punctul va fi înscris pe ordinea de zi a următoarei ședințe a Plenului sau a secției, cu excepția situațiilor în care legea prevede un termen de soluționare, caz în care votul se reia în interiorul termenului.

Totodată, potrivit art. 12 alin.(4) din Regulament lucrările secțiilor Consiliului sunt legal constituite în prezența majorității membrilor acestora, iar hotărârile se iau cu votul majorității membrilor prezenți (art.12 alin.9).

Prin urmare, legea nu instituie obligația ca în cazul procedurii de reluare a votului într-o ședință ulterioară să fie prezenți toți membrii care și-au exprimat inițial votul , singura condiție fiind ca membrii să fi participat la dezbaterile pe marginea punctului supus procedurii de vot (art.12¹ din Regulament).

Pentru aceste motive, Secția a constatat că lipsa unora dintre membrii Secției pentru judecatori de la ședința din data de 17 decembrie 2015 nu atrage nulitatea votului exprimat în condițiile legii.

Referitor la solicitarea de constatare a nulității procedurii ca urmare a faptului că, anterior sesizării din oficiu, s-a transmis de la Consiliului Superior al Magistraturii către Inspekția Judiciară un e-mail care conținea în atașament o hotărâre ce făcea referire la “câmpul tactic”, Secția a reținut că din răspunsul transmis de Inspekția Judiciară rezultă că acest e-mail a fost atașat la prezenta lucrare independent de voința inspectorului șef adjunct. Mai mult, din conținutul hotărârii atașate e-mail-ului rezultă că acest document nu cuprinde nicio referire la doamna judecător X.

Prin urmare, existența acestui document la dosarul cauzei nu poate determina concluzia că prezenta procedură deontologică este o “procedură de represalii” așa cum susține doamna judecător X.

Referitor la susținerile doamnei judecător X în legătură cu sfera de aplicare a dispozițiilor art. 18 alin.(2) din Codul de deontologic în sensul că noțiunea de „coleg” se referă doar la colegii judecatori și procurori din cadrul instanței/parchetului de la care provine judecătorul sau procurorul, acestea nu pot fi primite.

Într-adevăr, art.18 alin.(1) din Codul deontologic se referă la atitudinea față de colegii judecatori din cadrul aceleiași instanțe, însă cel de-al doilea alineat al art.18 interzice magistratului să își exprime părerea despre probitatea morală și profesională a colegilor magistrați, indiferent de instanța de la care provin aceștia. Astfel, textul art.18 alin.(2) din Codul deontologic nu circumscrie în mod expres și limitativ sfera de aplicare a

acestei norme, ci se referă la noțiunea de *coleg* în sens larg, vizând pe toți membrii corpului profesional al magistraților.

Susținerea doamnei judecător X privind lipsa de claritate și de precizie a normei prevăzute de art.18 alin.(2) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor nu este întemeiată. În acest context, Secția reține că în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-au pus în discuție calitățile „legii”, normei aplicate. Astfel, s-a decis că nu este suficient ca legea, în sens general, material, să prevadă o ingerință în exercițiul unui drept, ci este necesar ca acea dispoziție să fie cunoscută, în condiții rezonabile, de către cel căruia i se aplică, ceea ce înseamnă că acea lege trebuie să mai îndeplinească două criterii și anume: să fie accesibilă tuturor, adică să existe un minimum de publicitate în privința ei și să fie previzibilă, adică cel căruia i se aplică trebuie ca în mod rezonabil să-i fi putut înțelege sensul și, mai ales, să-și dea seama că aplicarea legii îl privește pe el. Cu alte cuvinte, norma în discuție trebuie să fie suficient de precisă spre a permite individului să-și regleze conduita în funcțiile de prescripțiile ei.

Interpretarea normei juridice asigură realizarea actului de justiție, iar **dispoziția criticată este clară în ceea ce privește conduita pe care trebuie să o adopte cei cărora li se adresează.**

Din această perspectivă, afirmațiile doamnei judecător X privind existența unei pretense vătămări produse dreptului său la carieră profesională, nu au fost reținute. Existența în sine a normei criticate nu afectează în niciun fel dreptul la carieră profesională a petentei, care are posibilitatea să parcurgă toate etapele dezvoltării sale profesionale, în condițiile legii.

Referitor la cererea privind constatarea nulității absolute a obiecțiunilor la raportul întocmit la data de 12.08.2015 ca urmare a lipsei de imparțialitate și obiectivitate a celor doi semnatari, Secția a reținut că probele administrate nu au dovedit că cei doi inspectori au acționat în mod abuziv și discriminatoriu în condițiile în care repartizarea lucrărilor se face în mod aleatoriu și în raport de calitatea persoanei vizate.

Referitor la solicitarea doamnei judecător X de constatare a nulității Hotărârii Secției pentru judecători ca urmare a nulității absolute a solicitării din cuprinsul obiecțiunilor în sensul constatării încălcării art.18 alin.(1) din Codul

deontologic se constată că această apărare a fost analizată și apreciată ca întemeiată.

Astfel, în ședința din 17 decembrie 2015 Secția pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii, cu majoritatea voturilor membrilor prezenți, a constatat că nu există indicii cu privire la încălcarea dispozițiilor art.18 alin.(1) din Codul deontologic de către doamna judecător X, fără însă ca această constatare să atragă nulitatea absolută a actului de sesizare și a obiecțiunilor în condițiile în care raportul Inspecției Judiciare a fost întocmit cu respectarea legii.

Pe fondul contestației, Plenul reține că obligația de rezervă impune magistratului un comportament cvasi ireproșabil atât în interiorul corpului de magistrați cât și în raport cu justițiabilii și societatea în sens larg, conduita acestuia fiind apreciată atât în raport de standardele de conduită cât și în raport de efectele concrete ale afirmațiilor sale.

În acest context, Plenul apreciază că afirmațiile doamnei judecător X făcute în presă, mai exact în cuprinsul articolului publicat la data de 27.05.2015 de “.....” pe site-ul, articol în conținutul căruia se face referire la doamna judecător Y- președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, contravin obligației de rezervă impusă magistraților în exercitarea libertății de exprimare, în considerarea statutului lor, obligație care presupune, prin însăși natura sa, moderație și reținere în ceea ce privește prezentarea opiniilor de către magistrat.

Prin declanșarea prezentei procedurii deontologice nu a fost încălcat dreptul la liberă exprimare al doamnei judecător X în condițiile în care modul concret în care aceasta a înțeles să reacționeze public raportat la o situație intens mediatizată (cazul) a fost de natură a rupe acel „just echilibru” între dreptul fundamental al individului la respectarea libertății de exprimare și interesul legitim al unui stat democratic de a veghea ca funcția publică să se conformeze scopurilor enunțate în art.10 paragraful 2 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Analizând contextul în care au fost făcute aceste afirmații, Plenul reține că doamna judecător X nu a acționat cu scopul de a apăra imaginea, independența și imparțialitatea judecătorilor și procurorilor sau a sistemului judiciar în ansamblul său. Astfel, afirmațiile

cuprinse în articolului publicat la data de 27.05.2015 nu au avut un caracter general, ci au vizat în mod direct, clar și neechivoc persoana doamnei judecător Y, sugerând o conduită morală și profesională discutabilă a acesteia. Mai mult, cuvintele și expresiile cu sens peiorativ folosite, precum și modul concret de exprimare au fost de natură a aduce atingere dreptului la imagine, onoare și reputație al doamnei judecător Y.

De asemenea, susținerea doamnei judecător X în sensul că au mai existat situații în care colegi judecători au solicitat demisii ale unor persoane cu funcții de conducere din sistemul judiciar nu este de natură a înlătura obligațiile impuse magistraților de Codul deontologic, cu atât mai mult cu cât este de preferat ca magistratul să își exprime propriile opinii dovedind moderație și obiectivitate în discursul său.

Prin urmare, Plenul reține că exprimarea publică a unor opinii personale și pur subiective cu referire la persoana unui coleg judecător ce avea calitatea de parte vătămată într-un dosar aflat pe rolul instanțelor de judecată, folosind expresii și construcții lingvistice ce pun sub semnul întrebării probitatea morală și profesională a persoanei vizate, se circumscriu unei încălcări din perspectiva normei deontologice cuprinsă în art.18 alin. (2) din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 328/24.08.2005.

Față de cele expuse, în temeiul dispozițiilor art. 36 alin.2 din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, prin vot direct și secret, cu majoritatea voturilor membrilor prezenți;

PLENUL CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

HOTĂRĂȘTE

Art.1 – Respinge contestația formulată de către doamna X, judecător la Tribunalul împotriva Hotărârii Secției pentru Judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 171/16.02.2016.

Art.2 - Prezenta se comunică doamnei judecător X, din cadrul Tribunalului ..., Direcției resurse umane și organizare și Inspecției Judiciare.

Dată în București, la data de 17 mai 2016.

Președinte ,

.....

